

ÚLTIMA PEDRADA

LLIÇÓ DE FÍSICA

El català divideix als independentistes

Nova lliçó política catalana

Els diputats han de defensar el català, es reuneixen, signen una pacte i minuts després algú es despenja de l'acord.

El que ve a ser com que en una reunió de celíacs, on després d'aconseguir grans avenços, van a un celebrar-ho amb un menú a base de farina. Un harakiri conjunt.

El problema a hores d'ara, sembla que la te el Pompeu Fabra. Masses paraules. Immersió, submersió, gasificació, liquació, explosió, evaporació... Molta física per explicar un estat d'ànim.

Quina d'aquestes paraules explica amb precisió el moment del català?

Doncs és el que esta dilucidant la nostra classe política. Són lents, ho avisem, però polits d'allò més. Això sí, una vegada escollit el mot que millor representa la situació actual del català, dos partits ja han anunciat que votaran en contra.

El resultat pot desil·lusionar a més d'un. Al cap i a la fi el darrer acord ha durat menys que la proclamació de la república independent catalana, però aquests dubtes de darrera hora, no deixen de tenir un simbolisme estrictament nacional.

Ja el bon comte Pilós, va tardar dos dies en morir-se perquè no sabia si fer quatre o cinc barres de sang a l'escut (és una pena no aprofitar tots els dits, murmurava) i no es va decidir fins que un manacorí, li va tallar el dit gros i aleshores va anar directe al gra.

Apart conèixer que els manacorins ens deuen un dit, és bo recordar la història perquè així continuarem caient ens els mateixos errors que ja vàrem cometre quan els fenicis van aparcar a la Costa Brava i Catalunya esdevingué estrangera i babaua.

Desenganyem-nos, al català només el salvarà els refugiats ucraïnesos.

